

DOBRODRUŽSTVÍ VE VATIKÁNU

„Alenko, Honzíku, do postýlky!“ zavolala maminka na svou pětiletou dceru Alenku a tříletého syna Honzíka. Alenka s Honzíkem, kteří si až doposud hráli s legem, hned zalezli pod peřinky. „Mami, a řekneš nám pohádku?“ zaprosil Honzík. „A jakoupak byste chtěli?“ usmála se maminka. „Nechcete přečíst o *Červené Karkulce*?“ zeptala se maminka. „Mamíí!“ zakvílel dětský chór. „Tu známe!“ dodala Alenka. „Tak o *Perníkové chaloupce*?“ „Tu taky známe! A ještě známe pohádku o *Budulínkovi*, *Smolíčkovi*, *Pacholíčkovi*, *O Koblížkovi*, *O třech prasátkách* i *O třech kůzlátkách*!“ vyjmenoval Honzík všechny pohádky, které už znal. „A ještě jsi zapomněl na *Popelku* a *Sněhurku*,“ dodala Alenka. „Hm, vidím, že už znáte celou *Knížku Pohádek* nazpaměť,“ řekla uznale maminka. „Tak jakou vám mám vyprávět?“ „Vyprávěj nám, jak jsi byla malá!“ zaprosila Alenka. Maminka se v duchu usmála a dětem řekla: „Tak dobrá. Řeknu vám příběh o tom, co vaše maminka zažila, když byla jen o pár let starší, než jsi dnes ty, Alenko. Odehrává se to v zemi, která je odsud hodně daleko - jmenuje se Itálie a její hlavní město je Řím - to bude pro nás důležité. Ale úplně nejdůležitější bude maličký stát v Římě, který se jmenuje Vatikán.“ „Museli bychom tam letět letadlem, mami?“ zajímala se Alenka. „Ano, museli bychom letět letadlem. Odehrává se to taky hodně dávno - v roce 1989. Ale teď už konečně začnu pořádně vyprávět.“ Maminka počkala, až Alenka s Honzíkem zavřou oči, a pak začala: „Bylo, nebylo. Ale já vím, že bylo...“

„Mami, a kolik hodin tam poletíme?“ zajímala se devítiletá Klárka, když se letadlo Praha- Řím vzneslo do vzduchu. „Dvě a půl hodiny,“ odpověděla maminka. „To ujde,“ usoudila Klárka. „Stejně nechápu, proč musím letět s vámi, když se mi tam nechce!“ brblala třináctiletá Justýna. „Protože to pro tebe bude dokonalá příležitost prohlédnout si Řím,“ usadil svou pubertální dceru tatínek. Justýna se ušklíbala a v duchu si řekla, že jí to je stejně úplně jedno. „Maminko, můžu papáníčko?“ zajímal se čtyřletý Tonda. „Teď ne, Toníčku. Jedl si předtím, než jsme vyrazili na letiště,“ zavrtěla hlavou maminka. „Mami, a kdo to ta Anežka Česká vlastně byla?“ zeptala se Klárka, kterou ve škole ze všeho nejvíc bavila vlastivěda. „To byla taková česká princezna, která žila ve třináctém století.“ Začala vyprávět maminka. „Už ve třech letech byla zasnoubená s princem Konrádem.“ „A co znamená, že byla zasnoubená?“ zajímala se dál Klárka. „To znamená, že se za něho měla vdát,“ vysvětlila maminka. Klárka si snažila představit, že by už se měla vdávat. Nešlo to. „Ale zasnuby byly zrušeny- Konrád zemřel a Anežka se musela vrátit zpátky do Prahy.“ „Chudák!“ politovala ji Klárka. „No jo, chudáček! To je tak dojemný příběh!“ obrátila Justýna ironicky oči v sloup. „Justýno!“ řekl varovně tatínek, a zároveň se snažil vyrvat svému synovi z ruky auto, kterým ho malý Tonda bil. „Ale v osmi letech,“ pokračovala maminka, „byla Anežka opět zasnoubená - s Jindřichem VII. Ale i z druhých zasnub sešlo - Jindřich se nakonec oženil s jinou.“ Klárce bylo Anežky líto, ale Justýna brblala, že tu nejsou na hodině dějepisu. Maminka si Justýny však nevšímal a pokračovala dál: „Když ani druhé zasnuby nevyšly, v roce 1225 otec Anežku zasnoubil s anglickým králem Jindřichem III. Plantagenetem. Ten ovšem zasnuby zrušil, takže ani napotřetí se Anežka neprovdala. Když Anežčin otec zemřel, měl o ni zájem Bedřich II. Anežčin bratr Václav I. rozhodnutí nechal na Anežce - a Anežka odmítla. Poté vstoupila do kláštera a stala se abatyší.“ „Co to znamená?“ „To znamená, že se v klášteře modlila, starala se o chudé a nemocné a postila se.“ „A co znamená postit se?“ „To znamená, že si něco odřekla- třeba, že nejedla maso.“ „A mami, proč se stala tou abatyší?“ „Protože chtěla svůj život obětovat Bohu,“ odpověděla maminka Klárce.

Zbytek letu už o Anežce nemluvili. Zpívali si písničky, vyprávěli (teda kromě Justýny, která raději odešla do jiné části letadla), a tak jim cesta utekla rychle. Najednou letuška oznamovala, že budou přistávat. Všichni se připoutali a letadlo přistálo. Z letiště potom jeli turisty přeplněným autobusem přímo do Vatikánu, kde mělo svatořečení proběhnout. Klárka ani nevěřila, kolik je ve Vatikánu lidí! Byly jich tisíce... „Klárko, drž se mě!“ opakovala pořád maminka a Klárka se maminky skutečně za ruku držela pevně jako klíště. Ale potom Tonda upadl a maminka s tatínkem byli zaměstnáni jeho utěšováním. A najednou do Klárky strčilo asi deset turistů, a když zmizeli, maminka, tatínek, Tonda ani Justýna tady nikde nebyli. „Mami, tati!“ volala zoufale Klárka, ale nikoho neviděla. Nějaká paní na Klárku začala mluvit úplně cizí řečí, které Klárka vůbec nerozuměla. Klárka byla vyděšená a nešťastná, až se rozplakala. Sedla si na zem a plakala. Ale najednou mezi davem turistů a houfem lidí zahlédla paní, která byla oblečená úplně jinak než ostatní - tak nějak zvláštně. Neobvykle. A zářila. Zářila obrovským světlem. Klárka na ni s úžasem hleděla. Byla tak krásná a tak nádherná, že to Klárka ani nedokázala popsat. A jak zářila!

„Jé, mami, a kdo to byl?“ zeptal se Honzík, který maminčino vyprávění se zájmem poslouchal (stejně jako jeho o dva roky starší sestra). „To byl duch Anežky České,“ vysvětlila maminka dětem. „A jak to dopadne?“ zajímala se Alenka. „To teprve uslyšíte. Tak nerušte a poslouvejte.“ Řekla maminka a Alenka s Honzíkem opět nastražili uši.

Klárka chvíli na tu paní fascinovaně hleděla. „Kdo jste?“ zeptala se nakonec. „Jsem Anežka Česká.“ Klárka se zamračila a snažila si to srovnat v hlavě. „Jdi jenom rovně. Já ti ukážu, kde tvoji rodiče se sourozenci jsou.“ Klárka tedy šla a opravdu uviděla svoji rodinu! Podívala se na Anežku, ale ta jen kývla hlavou, mrkla na Klárku a zmizela. „Mami! Tati!“ vykřikla Klárka. „No kde jsi, Klárko?!“ zvolala maminka s úlevou. „My tě všude sháníme a ty nikde!“ „Ale mami, já viděla...“ „Pšššt! Za chvíli to začne!“ A potom začala bohoslužba a papež Jan Pavel II. svatořečil Anežku Českou. Když se Klárka zadívala směrem k oltáři, znovu ji spatřila. Připadalo jí, že je ještě krásnější než předtím. A Klárka by přísahala, že slyšela Anežku slíbit, že v Čechách bude zase dobře.

Když po svatořečení odlétali opět z Itálie zpátky do Československa, rodičům, ani Justýně (které se na svatořečení nakonec líbilo, ale nikdy by to nepřiznala), zkrátka nikomu nic neřekla. Celou příhodu si až do dneška nechávala pro sebe.

Maminka se usmála na Alenku a Honzíka, kteří už ve svých postýlkách tvrdě spali. Alenka měla v ruce svého růžového králíčka a Honzík autíčko. A maminka se ve svých vzpomínkách vracela do Vatikánu – protože malou Klárkou byla ona. To ona spatřila na svatořečení Anežku Českou. A maminka nikdy nezapomněla na její slib, že až bude Anežka Česká svatořečena, bude v Čechách zase dobře. A ten slib Anežka splnila. Pár dní po jejím svatořečení totiž proběhla sametová revoluce a Československo bylo opět svobodnou zemí. A maminka si byla nějak stoprocentně jistá, že to svatá Anežka nám přispěchala na pomoc. Při svém tichém rozjímání si uvědomila, jak moc může být Anežčino chování inspirací pro současné lidi. Sv. Anežka strávila celý život tím, že se starala a pomáhala chudým. Kdyby žila dnes, určitě by byla pyšná na spoustu lidí, kteří se snaží žít po jejím vzoru. A maminka si ještě pomyslela, jak moc je fajn, že žije v době, kdy si státy vzájemně pomáhají a snaží se táhnout za jeden provaz.